

We doen het samen

Leonie

Die peuterdriftbuien,
daar loopt vrijwel
iedereen tegenaan

Ans

Voor mij is
vrijwilligerswerk
echt een feestje

Bianca

Ga in gesprek met
lotgenoten, want
het helpt

Floor

Zo kunnen we
langer genieten
van ons eigen huis

Voorwoord

Beste inwoner van onze mooie gemeente,

Voor u ligt de nieuwe jaarkrant van Stichting Welzijn Brummen (SWB). Ook dit jaar laten we hierin zien wat wij doen en waarvoor u bij ons terecht kunt. Dat is vaak meer dan mensen denken. Sociaal werk gaat over samen leven, omzien naar elkaar en er zijn wanneer dat nodig is – met praktische hulp, een luisterend oor of gewoon door iemand te ontmoeten.

Het afgelopen jaar stond in het teken van verbinding. We zagen hoe jonge moeder Leonie steun vond bij andere ouders in ouder-kindgroepen, hoe jongere Zoë een veilige plek vond bij ons jongerencentrum en hoe mantelzorger Bianca steun vond bij lotgenoten. Keer op keer werd ons duidelijk hoe belangrijk het is om elkaar vast te houden.

Ook ontstonden er nieuwe plekken waar inwoners elkaar helpen en inspireren. Het Repaircafé in Empe groeide uit tot een levendige ontmoetingsplek waar meer gebeurt dan alleen spullen repareren. Mensen ontmoeten elkaar, wisselen ideeën uit en werken samen aan duurzaamheid. Daarnaast zagen we hoe projecten als het Maatjesproject en Buurtklus het verschil maken in het dagelijks leven van Floor en Claudia: samen boodschappen doen als dat alleen niet meer lukt of hulp bij tuinieren zodat je zo lang mogelijk thuis kan blijven wonen. Of de Dorpskamers in Brummen en Eerbeek, waar iedereen welkom is voor een praatje, een kop koffie of een activiteit. De verhalen uit de Dorpskamers zijn zo bijzonder dat u daarover een extra boekje bij deze krant ontvangt.

Daarnaast blijven we aandacht houden voor mensen die het moeilijk hebben. De rouw- en verliesgroepen bieden mensen zoals Sylvia een veilige plek om hun verhaal te delen en steun te vinden bij lotgenoten. En via Welzijn op Recept kwam Jan, die zich eerst vaak eenzaam voelde, in contact met de SWB en neemt hij inmiddels deel aan allerlei gezellige activiteiten. Het zijn voorbeelden van hoe sociaal werk niet alleen helpt wanneer het mis gaat, maar ook voorkomt dat problemen groter worden.

In 2026 gaan we hiermee verder. We blijven investeren in laagdrempelige ontmoetingsplekken, in het tegengaan van eenzaamheid en in samenwerking met de partners binnen Brummen. Ook willen we inwoners nog meer betrekken bij het bedenken en organiseren van activiteiten en projecten. Want samen maken we het verschil, voor wie hulp nodig heeft, maar ook voor de hele gemeenschap. We willen dat iedereen zich welkom voelt, dat iedereen weet: er is altijd een plek waar je terecht kunt.

We kijken uit naar een nieuw jaar waarin we samen blijven werken aan een sterke en betrokken gemeenschap. Een jaar waarin we elkaar blijven zien, helpen en steunen. Want samen zorgen we ervoor dat iedereen mee kan doen. **We doen het samen!**

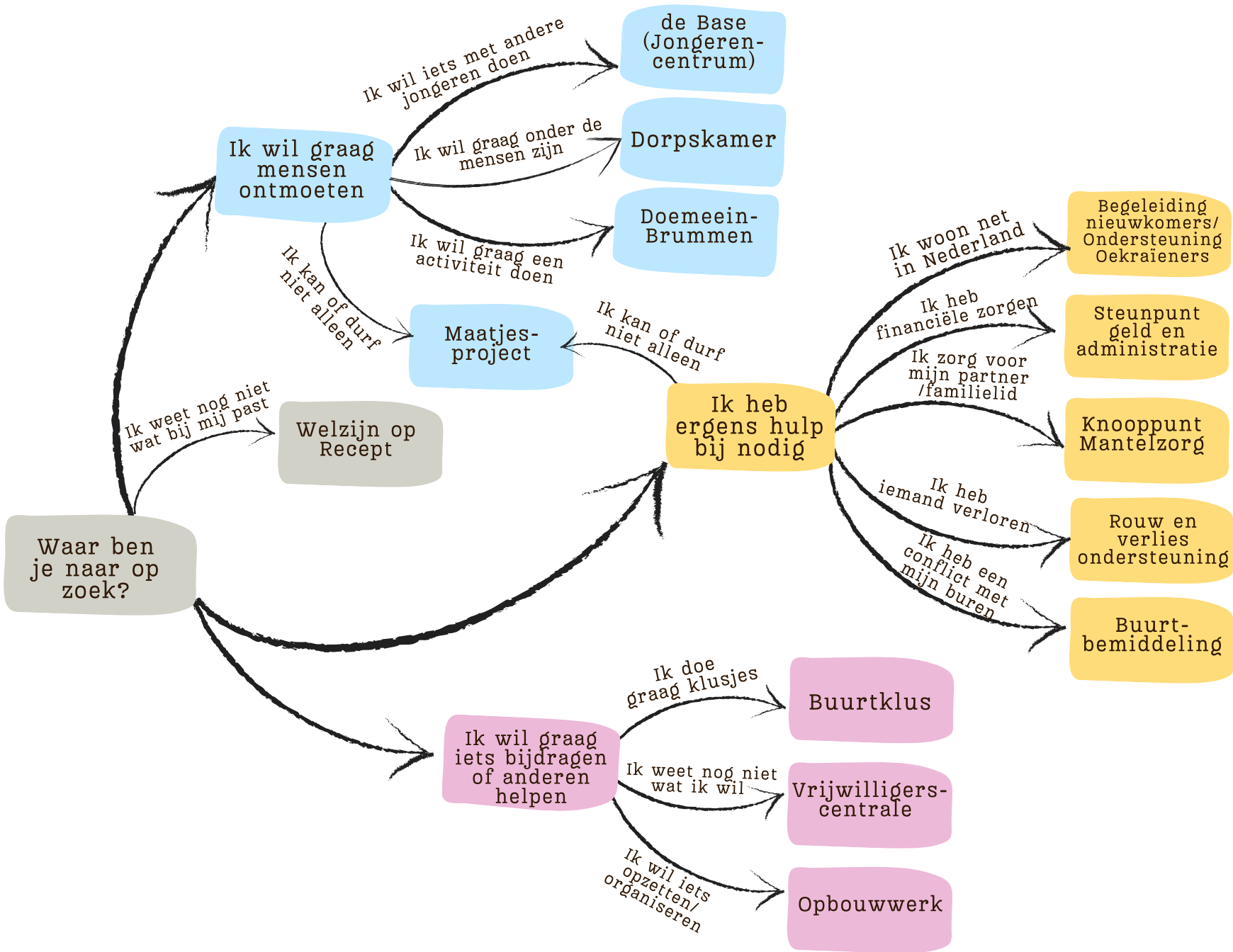
Ik wens u veel leesplezier!

Hartelijke groet,

Martine Jurriens
Directeur Stichting Welzijn Brummen

Colofon	
Teksten:	Marije Verbeeck
Vormgeving:	Merei Zwijnenburg
Fotografie:	Henny Versteeg
Eindredactie:	Stichting Welzijn Brummen
Drukwerk:	Hilarius, 2026

Serhii Zhuravlov

We zijn blij hier te wonen

Het ziet er vriendelijk uit op Veldkantweg 12 in Eerbeek. De woningen zijn omringd door groen, met veel ruimte om te spelen. Het is er opvallend stil. Er hangt was onder een afdak. Er staan kinderfietsen en enkele auto's. Twee woonblokjes met elk acht appartementen: vier op de begane grond en vier op één hoog, worden bewoond door ongeveer zestig Oekraïense mensen, van 1 tot 89 jaar. De andere twee huizenblokken worden verhuurd door Veluwonen. Aan het woord is Serhii, die sinds drie jaar in de gemeente Brummen woont. Eerst een jaar in het ABK-huis in Hall. Sinds april 2023 woont hij met twee andere Oekraïense mannen in een van de appartementen. Het interview is in het Engels.

'Maartje van de SWB helpt ons met van alles. Ze beantwoordt allerlei vragen, over bijvoorbeeld verzekeringen of als je een auto moet laten registreren. Laatst moest ik in het ziekenhuis een röntgenfoto van mijn longen laten maken, maar ik

vind telefoneren in het Engels heel moeilijk. Zij maakte die afspraak voor mij en vertelde me hoe laat en op welke plek ik moest zijn. Verder kon ik het zelf wel. Ik ben heel blij met wat zij doet.

Op onze locatie wonen een aantal oudere mensen, van tussen de 60 en 80, zij spreken geen Engels, maar Maartje kan ze toch helpen, op een of andere manier. Ze heeft er ook voor gezorgd, dat er goede contacten zijn met de Nederlanders hier op 'het erf'. Ze organiseerde ontmoetingen, met thee, koekjes en gesprekken. Sindsdien hebben we goede contacten met de burens onderling, we groeten elkaar, we kennen elkaar en we barbecueën wel eens samen. Mijn landgenoten en ik zijn bijna allemaal heel blij om hier te wonen. Ik hoor op mijn werk dat het op andere locaties niet altijd zo prettig is, dat daar meer conflicten zijn. Ik bedank het land en de regering dat we hier mogen zijn. Ik ben alleen maar positief. Ik vind Hollandse mensen aardig, vriendelijk, nooit boos, op het werk ook, allemaal aardig. Ik vind het een fijn land, ik hou van de natuur, ik hou van het weer, van frisse lucht, ik houd van regen. Ik wil niet

terug. Sommige ouderen hebben meer heimwee. We werken bijna allemaal. Ik werk in een papierfabriek, hier in Eerbeek. Het salaris is goed, het werk is eenvoudig, maar niet zo zwaar. Ik kan me redden met Engels. Ik wil graag Nederlands leren. Met Maartje was elke vrijdag Thee en Taal in de bouwkeet. We praatten dan alleen Nederlands. Het ging niet snel, want Nederlands is een moeilijke taal. De kinderen gaan naar school en leren het veel sneller. Het uitzendbureau heeft me een taalcursus van een half jaar aangeboden. We zullen werken in een kleine groep, ik hoop dat het dan lukt. Ik zie mijn toekomst niet in Oekraïne. Voor mensen van mijn leeftijd is er geen werk. Ik wil hier blijven en werken. Zonder Maartje en trouwens ook Lotje en Hanneke van de gemeente, zou het leven hier veel moeilijker worden.'

Begeleidng Oekraïners
De SWB helpt Oekraïners die opgevangen worden in de gemeente Brummen. Of het nu gaat om hulp bij het vinden van werk, gezondheidszorg of verbinding met de buurt. Allerlei hulpvragen komen voorbij en Maartje helpt waar ze kan. Benieuwd of Maartje iets voor jou, je (Oekraïense) burens of kennis kan betekenen? Of wil je zelf de Oekraïense gemeenschap helpen? Neem contact op met Maartje Schepel via 0575-728432 of m.schepel@welzijnbrummen.nl

Met Maartje was elke vrijdag Thee en Taal. We praatten dan alleen Nederlands

*Ik haalde energie
uit wat de anderen
vertelden*

Silvia Bosch

Elke dag dacht ik: was jij maar hier

‘Na een verbroken relatie kwam ik bij mijn moeder in huis. We leefden zes jaar met elkaar samen en deelden veel, het was heel erg fijn. En toen stierf ze, heel plotseling. Toen heb ik een jaar niet kunnen werken, maar daarna moest ik door. Ik moest verhuizen en stortte me op mijn werk. Het leven gaat door. Ik moest het achter me laten, zei men en dat dacht ik zelf ook. Maar elke dag dacht ik: was jij maar hier. Haar spullen stopte ik ver weg. Vele jaren was ik de weg kwijt. Ik accepteerde in feite niet dat ze gestorven was. Mijn omgeving was in het begin begripvol maar na een tijdje was het geduld op. Je moet het een plekje geven, kom op, het is al zo lang geleden. Of zelfs: Stel je niet aan en huilen doe je thuis maar.

Vier jaar geleden, ik was inmiddels 51 jaar, overleed mijn stiefvader. Tot mijn verbazing viel ik in een diepe, donkere put. Ik ging in therapie en daar kwam uit wat het eigenlijke probleem was: na veertien jaar had ik de dood van mijn moeder nog niet verwerkt. Vier jaar lang bleef ik in gesprekstherapie, waar ik wel dingen van leerde, maar het werkte niet écht. Ik kwam niet uit de put, was altijd somber, verdrietig en vaak onverklaarbaar moe. De therapeut raadde me aan om een foto van mijn moeder neer te zetten, dat heb ik inderdaad gedaan, maar ik kon er niet naar kijken. Al snel stonden er

allerlei andere dingen voor. De therapie stopte, want ik kwam niet verder.

Toen las ik een bericht van de SWB over een rouwverwerkingsgroep. Het was mijn laatste strohalm. Er was wel even een drempel. Hoe zullen de anderen over mij denken? Stel ik me niet gewoon aan? Wat zal ik tegenkomen? Zal het helpen? Dat weet je dus niet. Begin 2025 begon de eerste groep. Praten met mensen die hetzelfde meemaken, of het verlies nu recent is, of al langer geleden, heeft mij onvoorstelbaar goed gedaan. Veel mensen praten na verloop van tijd niet meer over hun verlies, omdat de omgeving het dan niet meer wil horen. In de rouwverwerkingsgroep word je wel gehoord. Je mag delen hoe moeilijk het soms is en het begrip van lotgenoten werkt! En je luistert op jouw beurt naar anderen. Hoe gaan zij om met hun verlies? Wat pak je op en hoe doe je dat? Ik haalde energie uit wat de anderen vertelden, dat klinkt misschien raar. Maar voor mij betekende het dat ik niet gek of stom was, of jarenlang verkeerd bezig was geweest. Na één keer rouwverwerkingsgroep voelde ik al dat het werkte. Sociaal werker Karin en vrijwilliger Heleen van de SWB hebben me zó geholpen met hun woorden. Ik zat op het puntje van mijn stoel en wist dat ze gelijk hadden. De groepsgesprekken en de meer

theoretische achtergrondinformatie hebben ervoor gezorgd dat ik begreep dat ik de dood van mijn moeder moest gaan accepteren, want ze komt niet meer terug. Dat was een pittig moment. Ik had het veertien jaren in een hoekje van een kamertje gedrukt, deur dicht, de sleutel omdraaien en weggooien en niet meer aan denken. Ik deed dit uit angst om mijn moeder helemaal kwijt te raken. Nu weet ik dat ze in mijn hart zit en dat ik haar nooit kwijt kán raken. Ik heb de sleutel weer gevonden en ben het kamertje ingegaan, zeg maar.

Op mijn schoorsteenmantel staan nu meerdere foto’s van mijn moeder en als ik daar nu naar kijk, of als ik er een kaars bij opsteek, voel ik alleen maar warmte. Ze was mijn moeder, ik zal haar nooit vergeten.’

Rouw en verlies

Onze rouw-professional Karin van Aalst helpt inwoners met omgaan met ingrijpend verlies. Of dit verlies nou recent is of langer geleden, je bent van harte welkom bij de rouw & verlies-groep van de SWB. Heb je interesse? Neem contact op met Karin om de mogelijkheden te bespreken via k.vanaalst@welzijnbrummen.nl of bel 0575-561988.

‘Mijn man en ik hebben een zoontje van tweeëneen-half jaar. Hij zit volop in de peuterpuberteit, dat betekent dat hij vaak nee zegt en alles zelf wil doen. Voorheen was ik met drie kwartier klaar, tegenwoordig sta ik om half zeven op om op tijd weg te komen. Het kost veel tijd dan omdat hij alles zelf wil doen en met alles mee wil helpen. Als hij zijn zin niet krijgt, mondt dat uit in een strijd of een driftbui. Daarom valt het niet mee om overal op tijd te zijn.

Via de SWB kwam ik in contact met Opladers. Deze organisatie brengt jonge ouders met elkaar in contact, zodat ze elkaar kunnen steunen. In onze gemeente zijn twee ouder-kindgroepen, in Eerbeek en Brummen. Daar kun je met je kind van nul tot vier jaar terecht. Het zijn heel gezellige en waardevolle ochtenden. De kinderen kunnen er veilig spelen, er is ook speelgoed. Met elkaar houden we toezicht en ondertussen kunnen we praten. Vaak is er een knutselactiviteit, iets wat je samen met je kind kunt maken. En het zijn niet alleen de moeders die komen, vaders zijn wel wat minder vertegenwoordigd, maar ze komen ook. Het is al fijn om even uit je huis te komen, je sociale contacten verwateren vaak wat, met een klein kind. En als je buitenshuis minder werkt of niet meer, dan wordt je wereld erg klein. In de ouder-kindgroep kun je ideeën uitwisselen, elkaars verhalen horen en tips geven. Die peuterdriftbuien, daar loopt vrijwel iedereen tegenaan. Je vraagt je af: doe ik iets niet goed, want alles lijkt een strijd. Je gaat aan jezelf twijfelen en raakt uitgeput. Het is dan heel fijn te horen dat anderen er ook mee worstelen. Inmiddels weet ik: We moeten hier doorheen en het zal weer overgaan. Ook is er eens per maand oudercafé, zonder kinderen. Behalve tijd om te praten is er een gezamenlijke activiteit, zoals kaarsen maken, of we spelen spelletjes. Het is een redelijk vaste groep, het zou geweldig zijn als er wat nieuwe gezichten verschijnen.

Inmiddels weet ik: We moeten hier doorheen en het zal weer overgaan

Toen ik jonger was dacht ik dat opvoeden niet moeilijk zou zijn. Ik kan niet zeggen dat het tegenvalt, maar het is veel pittiger dan ik dacht. Dat heeft meerdere redenen. Om te beginnen is er veel ellende in de wereld, daar wil je je kind voor behoeden. En omdat alles zo duur is, moet je haast al met twee personen werken om rond te komen. Mijn partner moet om kwart over zeven de deur uit. Ik werk ook nog een paar uurtjes in de week, dan gaat onze zoon naar de opvang. En de druk op opvoeders wordt steeds groter, er wordt steeds meer van hen verwacht. Overal zit een theorie achter. Vroeger was veel vanzelfsprekend, tegenwoordig moet alles beredeneerd worden. Al je handelingen en al je woorden moeten worden overdacht. Want voor je het weet heeft je kind zogenaamd een trauma. Vooral met je eerste kind kun je enorm gaan twijfelen. Ook het consultatiebureau doet hier aan mee met screenen en monitoren. Kinderen moeten op een bepaalde leeftijd al een bepaalde woordenschat hebben bijvoorbeeld, anders moet er een logopedist komen. En ons kind is wat aan de kleine en magere kant. Wij zijn allebei ook niet groot en hij groeit gestaag door, dus wij denken dat het gewoon zijn bouw is. Maar als er steeds op gehamerd wordt, dat hij klein en mager is, ga je toch weer twijfelen. Door die druk lukt het soms niet om gewoon van mijn zoon te genieten. De ouder-kindgroep helpt mij om daar mijn weg in te vinden. We kunnen dit delen met elkaar. Ook de leuke dingen.’

Oudercafé
Het oudercafé is een ontmoetingsplek voor jonge ouders. De ene keer een creatieve workshop, de andere keer een gezellige inloop of samen verdiepen in een thema. Het wordt georganiseerd door ouders voor ouders in Tjark Riks Centrum in Eerbeek. Op maandagavond van 19:30 tot 21:30 uur. Voor meer informatie kijk op @het_oudercafe op instagram of mail naar hetoudercafe@hotmail.com.

Leonie Hertgers Doen wij het wel goed?

Alle basisschoolkinderen in gemeente Brummen hebben een kleurig informatieboekje gekregen waarin de sportieve, muzikale en creatieve activiteiten voor kinderen te vinden zijn. Op het omslag van dit schooljaar staat een tekening van Saskia. Het boekje, met de titel *Sjors Sportief & Creatief* werd door de gemeente, in samenwerking met Sportkompas en de SWB uitgegeven. Kinderen worden er in uitgenodigd om gratis, of tegen een klein bedrag, proeflessen te volgen om te ontdekken wat ze leuk vinden en waar ze goed in zijn. De vriendinnen Saskia (9) en Elise (10) maakten er allebei gebruik van.

Elise:

‘Ik zit op celloles bij Leontien Stordiau. Het is best moeilijk. Maar het past helemaal bij me en het is heel fijn en leuk om te doen. Het maakt me helemaal ontspannen. Ik had ook een proefles viool gedaan, maar dat was zo hoog. Contrabas is weer te laag. Ik zit ook op zwemmen, bij zwemvereniging de Spreng, dat geeft ook ontspanning. In het begin durfde ik bijna het water niet in en nu kan ik het al heel goed. Ik heb ook twee proeflessen turnen gedaan, maar dat kwam niet uit met het rooster, misschien ga ik dat volgend jaar doen. Als je iets wilt, moet je het gewoon een keer proberen. Niet denken dat iets te moeilijk is, positief denken.’

Saskia:

‘Ik zit nu anderhalf jaar op turnen. Ik kon het eerst een keer uitproberen en vond het erg leuk en ben toen op turnen gegaan. Ik leer elke keer iets anders, telkens een stapje moeilijker. Wat ik eerst nog niet kon, kan ik nu

Saskia en Elise Niet denken dat iets te moeilijk is

wel. Zoals de arabier. Ik zit ook op voltige, dat is turnen op een paardenrug. Ik vind het makkelijker dan paardrijden, want iemand anders staat te longeren. Op de rug van het paard doe ik de plicht of kuur in stap. Het hobbelt wel, maar voelt steeds vertrouwder, omdat we steeds op hetzelfde paard de oefeningen doen. Het paard voor voltige heet Faron. Het is belangrijk voor mij om te sporten, want dan blijf je in beweging. Dat is gezond. Je moet volhouden en niet denken dat je iets niet kunt.’

Doe mee in Brummen

Ook benieuwd welke activiteiten er in jouw buurt plaatsvinden? Jaarlijks krijg je een overzicht van alle activiteiten, via het boekje Sjors Sportief & Creatief (voor kinderen) en het boekje Doe mee in Brummen (voor 18-99 jaar), op je deurmat. Of kijk tussendoor op www.doemeeinbrummen.nl voor een actueel overzicht.

Bianca Crown Ik moest hem iets meer loslaten

‘Sinds 2018 ben ik mantelzorger. Eerst voor allebei mijn ouders. Mijn moeder was geestelijk goed, maar ze was er fysiek slecht aan toe, mijn vader zorgde voor haar. Hij had toen al de eerste verschijnselen van dementie, dus dat ging niet lekker. Hij vergat haar eten te geven, liet de voordeur open staan en vergat afspraken. Dan kwam er iemand voor mijn moeder en was hij aan de wandel. Mijn moeder kon zelf de deur niet opendoen. In overleg met de huisarts is ze toen naar Tolzicht verhuisd. Ik bezocht haar vaak, bracht haar naar het ziekenhuis, of we deden wat gezelligs, dat liep wel. Maar mijn vader, daar kreeg ik geen grip op. Hij ontkende dat er wat met hem aan de hand was. Meestal vergat hij te eten, dus daar was ik ook bijna dagelijks. We werden af en toe door de politie gebeld. ‘Je vader staat met zijn auto bij de heg, maar hij weet niet meer welke heg’.

Op een gegeven moment kreeg ik klachten. Ik sliep slecht, piekerde veel, had erge hoofdpijn en hoorde het piepen in mijn oren. De huisarts vond dat ik een stap terug moest doen. Ik had ook eerder naar de SWB moeten gaan, maar dacht dat ik het daar te druk voor had. Pas toen het water aan mijn lippen stond, kwam

ik in actie. Mijn advies aan mantelzorgers: ga in gesprek met lotgenoten, want het helpt. Ik ontmoette daar zes andere mantelzorgers, voornamelijk vrouwen. Het was meteen heel vertrouwd. Je denkt altijd dat je enige bent, die met zo’n probleem zit. Nee dus. De herkenning is fijn en je leert van elkaar. Meestal was er ook een lezing van een professional over het onderwerp. Ik heb aan meerdere gespreksgroepen meegedaan en kreeg daardoor steeds meer kennis over deze ziekte en hoe er mee om te gaan. Mijn vader is vaak dingen kwijt, het maakt hem boos en achterdochtig. Zelf boos worden en de discussie aangaan helpt niet. Je moet een beetje meebewegen. Meestal zeg ik nu: ‘Pa, dat heb ik ook. Ik was laatst dat en dat kwijt en ineens wist ik weer waar het lag’.

Na verloop van tijd overleed mijn moeder en mijn vader kwam in het Meidoornhuis. Het volgende was dat ik via de SWB één op één begeleiding kreeg, van Ellen. Daarbij onderzoek je meer persoonlijke valkuilen en patronen. In mijn geval: ik vond dat ik minstens vier keer per week naar mijn vader toe moest. Anders was het zielig en ik had het mijn moeder beloofd. Na een aantal gesprekken met Ellen realiseerde ik me dat

De herkenning is fijn en je leert van elkaar

twee keer per week ook wel genoeg zou zijn. Wat zou de meerwaarde zijn dat ik er steeds heen ging alleen om hem zijn zin te geven?’ Ik moest hem iets meer loslaten. Hij valt vaak en is vaak boos. Hij wil eigenlijk alleen door mij geholpen worden. Ik zie natuurlijk ook hoe druk de verzorging het heeft. Maar ik kan het niet altijd oplossen en regelen. Want ik moet voorkomen dat ik weer instort, anders hebben ze niets meer aan me. Het lastige is om die grens te voelen. Deze week ben ik iedere dag geweest en dan blijf ik ook een paar uur. Je kunt bij iemand die dementie heeft niet ‘even gauw’ een kopje koffie doen. Ze voelen het, als je gehaast bent. Dan worden ze onrustig en opstandig. Ik laat mijn jas ook altijd bij de hoofdingang, want als mijn vader ziet dat ik die aantrek, dan raakt hij in paniek want hij wil zelf ook weg. Meestal wacht ik het moment af dat er een maaltijd aankomt. Dan zet ik hem aan tafel, bereid ik hem voor op wat hij gaat eten en dan ga ik naar de gang. Dat gaat goed. Mijn beloning is zijn lach. Hij weet niet meer hoe ik heet, maar ik krijg altijd een grote glimlach als ik binnenkom en hij zegt altijd dat hij blij is dat ik er ben.’

Knooppunt Mantelzorg

Ben jij net als Bianca mantelzorger? Neem dan een kijkje bij Knooppunt Mantelzorg Brummen voor advies, informatie, contact met mede-mantelzorgers of juist een persoonlijk gesprek met onze mantelzorgondersteuner Ellen Lammersen. Neem contact op via 0575-561988 of mantelzorg@welzijnbrummen.nl.

Voor mij is vrijwilligerswerk echt een feestje

Ans Venselaar Ik maak weer verschil

‘In januari 2020 ging ik met pensioen. Tot die tijd werkte ik als docent Human Resource Management, vooral op het gebied van loopbaanbegeleiding. Ik heb altijd met plezier gewerkt en eerlijk gezegd had ik best door willen gaan, maar op mijn 67ste moest ik stoppen. En dan sta je ineens naast de maatschappij, in plaats van er middenin. Dat is een onderschat verdriet. Mensen denken: Ach die kan zoveel, die redt zich wel.

Gelukkig kwam er al snel iets op mijn pad: een vrijwilligersvacature bij de Vrijwilligerscentrale van de SWB. Ze zochten iemand die kon helpen bij werving en plaatsing van vrijwilligers en voorlichting aan organisaties. Dat sloot perfect aan bij mijn ervaring. Inmiddels doe ik dit werk al vijf jaar en ik vind het nog steeds geweldig.

Voor mij is vrijwilligerswerk echt een feestje. Het geeft me voldoening om iets te betekenen. Bij de Vrijwilligerscentrale werken we met drie vrijwilligers naast de beroepskrachten. Het mooie is dat iedereen doet waar hij goed in is en samen bepalen we de aanpak.

Naast de digitale vacaturebank en de wekelijkse spreekuren in Brummen, zetten we ons in om vrijwilligerswerk zichtbaar te maken. Zo hebben we vorig jaar een glossy gemaakt.

Daarnaast heb ik mooie gesprekken met mensen die vrijwilligerswerk zoeken, maar niet goed weten wat ze willen of waar ze dat kunnen vinden. Dat kunnen mensen zijn met een afstand tot de arbeidsmarkt, nieuwkomers die de taal willen oefenen, of mensen die – net als ik toen – met pensioen gaan en zichzelf

opnieuw willen uitvinden. Vaak zijn het persoonlijke gesprekken die meestal leiden tot een passende plek. Ik bel later nog eens of ga langs om te horen hoe het gaat.

En dan zijn er de organisaties die vrijwilligers zoeken. Die zijn niet altijd makkelijk te vinden. Ook wij hebben geen blik vrijwilligers dat we open kunnen trekken, maar meestal lukt het om samen met de organisatie een succesvolle wervingscampagne op te zetten. In het contact met de vrijwilligerscoördinatoren kan ik mijn ervaring als docent goed gebruiken en ook dat wordt enorm gewaardeerd.

De Vrijwilligerscentrale

Hét centrale punt waar vraag en aanbod van vrijwilligers(-werk) samenkomen. Ook vrijwilligerswerk doen in gemeente Brummen? Maar weet je nog niet wat? Je kunt een afspraak maken of binnenlopen tijdens het spreekuur van de vrijwilligerscentrale! Op dinsdagochtend van 10:00 tot 12:00 op Plein 5 en in het Tjark Riks Centrum op afspraak. Bel 0575-561988 of mail naar vrijwilligerscentrale@welzijnbrummen.nl voor meer informatie.

Al met al is het veelzijdig vrijwilligerswerk. Om echt weer het verschil te kunnen maken, dat geeft veel voldoening. Daarnaast krijg ik ook veel waardering vanuit de beroepskrachten van de SWB. Een attentie met Kerst en een kaartje op de ‘Dag van de Vrijwilliger’, is heel leuk, maar voor mij is het vooral de vrijheid die ik voel om mijn beroepsmatige kennis en ervaring weer in te kunnen brengen. Ik hoop dat ik dit vrijwilligerswerk nog een hele tijd kan blijven doen.’

Floor Kalsbeek

Fijn dat er mensen zijn die een steentje willen bijdragen

Floor Kalsbeek woont samen met haar man in een rijtjeshuis in Eerbeek. Met een beetje schoonmaakhulp redden ze het samen nog prima. En voor de tuin is er twee keer per jaar een Buurtklusser van de SWB.

‘Ik woon al 55 jaar op dit adres, we waren de eerste bewoners hier. Ik kan niet meer stofzuigen en ramenlappen, maar mijn man wel. Hij is heel plotseling slechtziend geworden, maar heeft goed kunnen revalideren. En ik ben heel makkelijk geworden. Als iemand zegt: Daar ligt nog wat op de grond, dan zeg ik: Wat let je? Ruim jij het maar op dan.

Voor de tuin maken we gebruik van de voorziening Buurtklus, die de SWB organiseert. We hebben vlinderstruiken, hortensia’s, rozen en sering en die we niet zelf kunnen snoeien en een echte tuinman is voor ons niet te betalen. Toen ik hoorde van Buurtklus, ben ik meteen gaan bellen. Het kost 4 euro per uur, dat is natuurlijk heel weinig en voor niks gaat de zon op. Het bevalt erg goed. Ik bel ze een keer in het voorjaar en een keer in het najaar en na een of anderhalf uur is hij meestal klaar. Natuurlijk maken we gezellig een praatje en drinken we koffie. Het snoeien kan mijn man nog klein knippen en dat gaat de groene bak in. Behalve het snoeien hoeft er niets. We hebben een hele leuke klusser, die goed met mijn man kan praten over de Rolling Stones. Ik denk dat hij gepensioneerd is en gewoon een steentje wil bijdragen. En dat is voor ons heel fijn, zo kunnen we langer genieten van ons eigen huis.’

Buurtklus
Buurtklus is bedoeld voor mensen uit de gemeente met een beperkt inkomen die geen vrienden, familie of burens hebben die kunnen helpen bij kleine klussen in of rondom het huis. Kun jij net als Floor wel wat hulp gebruiken met kleinschalige klusjes in of rondom je huis? Of vind je het leuk om anderen te helpen met bijvoorbeeld kleine reparaties, computerproblemen of in de tuin? Kijk voor meer informatie op www.buurt-klus.nl of bel 06-41076236.

Stamppot zoals ze bij Aan Tafel van de SWB serveren!

Preistamppot met ei en spekjes (18 personen)

Ingredienten

- 6 kg kruimige aardappelen (zoals Bildtstar of Doré)
- 3 kg prei (ongeveer 20 stuks)
- 500 g gerookte spekreepjes
- 12 eieren
- 400 ml volle melk (liefst warm)
- 150 g roomboter
- 1 el mosterd (optioneel)
- kerriepoeder
- zout en versgemalen peper
- scheutje olie of boter om in te bakken
- gebakken uitjes (optioneel)

Bereiding

- 1. Aardappelen koken**
Schil de aardappelen, snijd ze in gelijke stukken en kook ze in ruim gezouten water in ca. 20 minuten gaar. Giet af en laat even droogstomen.
- 2. Eieren koken**
Kook ondertussen de eieren 10 minuten hard, laat ze schrikken in koud water, pel ze en snijd ze in stukjes of plakjes. Zet apart.
- 3. Prei en spekjes bakken**
 - Was de prei grondig en snijd in halve ringen. Bak de spekjes in een ruime (hapjes)pan op middelhoog vuur zonder extra vet tot ze goudbruin en krokant zijn.
 - Voeg eventueel een klein klontje boter toe als ze te droog bakken.
 - Doe de prei erbij en bak 10 minuten op laag vuur mee tot deze zacht en zoet is, maar niet bruin.
 - Breng op smaak met kerriepoeder, peper en eventueel wat zout.
- 4. Puree maken**
Stamp de aardappelen fijn met de warme melk en roomboter tot een smeùige puree. Roer eventueel 1 of meer eetlepels mosterd erdoor voor extra smaak.
- 5. Samenvoegen**
Scheep het prei-spek-mengsel en de eistukjes voorzichtig door de aardappelpuree. Proef en breng op smaak met zout, peper en eventueel een extra beetje boter of melk als de stamppot te stevig is.
- 6. Serveren**
Serveer direct — eventueel met wat gebakken uitjes als garnering.

Lees meer over 'Aan Tafel' in het Dorpskamers Magazine

Boukje Musch

Het gaat om blikverruiming

Boukje Musch is leerkracht van groep acht en intern cultuurcoördinator op School de Ontdekking in Brummen.

‘Het lijkt erop dat er een verschuiving in het onderwijs gaande is. Meer procesgericht en minder productgericht. Als je na afloop van een les over de herfst een hele tafel min of meer dezelfde gekleide vliegenzwammen ziet staan kun je je afvragen: Is hier gewerkt of is dit een werkje? Alsof er maar één soort paddenstoel bestaat die je maar op één manier mag maken. Via de digiborden kunnen we tegenwoordig van alles laten zien, maar het kan ook via prentenboeken en foto’s. Een leerling moet leren kijken en mag experimenteren. Als hij vastloopt, mag hij even een rondje lopen en kijken hoe andere leerlingen het doen. Als je goed kunt afkijken, helpt het je verder. Dat is geen diefstal, dat is inspiratie opdoen. Een ander gebruikt bijvoorbeeld bepaalde technieken, of materialen, waar je zelf nooit op was gekomen.

Dit proces vraagt om een breder aanbod op school. Daarom zijn we erg blij met de inbreng van van Edith en Marguerite van de SWB. Zij nemen ons veel werk uit handen. Ze leggen contacten, weten wie we moeten hebben en begeleiden het proces, vooraf en achteraf. Ze organiseren allerlei muziek- en theatervoorstellingen, zo konden alle basisschoolkinderen

afgelopen jaar naar theatervoorstellingen op het Marktplaatsplein in Brummen. Daarnaast maken ze een mooie selectie uit het lokale aanbod van cultuur- en natuureducatie voor basisscholen. Elke school kan zelf een keus maken. Het gaat om lessen die niet direct in het standaardpakket zitten en waar wij als leerkrachten ook niet altijd voor toegerust zijn, maar die wel heel verrijkend zijn. Wij leerkrachten leren wel bij, op deze manier. Afgelopen twee jaar hadden we een theaterdocent die het eerste jaar theaterlessen gaf en het tweede jaar ons als leerkrachten vaardigheden bijbracht om zelf een les improviseren te kunnen geven, bijvoorbeeld.

Vorig jaar had ik groep 5, daar kwam de Steenuilenwerkgroep langs, met braakballen. De eerste reactie van de kinderen was natuurlijk: bah, daar gaan we echt niets mee doen, maar vijf minuten later zaten ze allemaal zo’n ding uit te pluizen. En ze overlegden onderling: wat heb jij gevonden? Onlangs kwam iemand die het 3D-printen heeft gedemonstreerd. Dat je zelf iets kunt ontwerpen en kunt laten printen. Ik had het zelf nooit gedaan, maar het werd zo aangeboden dat de kinderen het kunnen. Als je als school een bepaalde wens hebt, bijvoorbeeld een dansdocent, dan kun je het de SWB vragen, zij zoeken, mede gelet op de identiteit van de school naar een geschikte persoon. Er is ook nog een aanbod rond erfgoed in de omgeving. Met groep zeven en acht zijn we naar

Cultuuronderwijs

Cultuurfunctionarissen Edith en Marguerite brengen het lokale kunst- en cultuurveld naar de basisscholen van de gemeente Brummen. In overleg met de leerkrachten wordt het cultuuronderwijs op school vormgegeven.

Reuversweerd gegaan, waar via de SWB een onderwijsprogramma aan was gekoppeld. Het gaat over geschiedenis, ambachten, bouwkunst, techniek, maar ook over de bomen die er staan. De kinderen kregen allerlei opdrachten. Er was een mooie overlap met de cognitieve vakken, zoals de hoogte van een boom bepalen met behulp van een touw.

Het lijken extra’s, maar zo zou ik het niet willen noemen. Het is wat mij betreft juist een fundament voor ieder kind. Ik vind het heel belangrijk dat kinderen af en toe uit hun eigen bubbel komen. Het gaat om blikverruiming. En in de huidige samenleving, die naar mijn idee polariseert, is het belangrijk dat we elkaar leren kennen, dat we bruggen slaan en van elkaar leren. Vorig jaar bijvoorbeeld was er een leerling die Suikerfeest vierde, we hebben daar met de hele klas aandacht aan besteed. Ik persoonlijk denk dat we dat goed kunnen gebruiken. Het is mijn overtuiging dat dit soort onderwijs nodig is om te kunnen ontdekken wie je bent en waar je staat. Wat je vaak ziet is dat kinderen die zwak scoren op het cognitieve vlak, met name op de Cito-toetsen, juist op dit ontwikkelingsonderwijs een voorbeeld zijn voor de anderen. Dat geeft een mooie balans in een klas. Dan komen ze allemaal een keer op dat podium.’

Elke school kan zelf een keus maken

Saifudin en Farzana Karimi

De eerste persoon die echt naar ons luisterde

Saifudin:

‘We zijn Afghanistan ontvlucht in 2017, voornamelijk omdat we van een verschillende etnische achtergrond zijn. Farzana is Pashtun en ik ben Hazara. De Taliban onderdrukt de Hazari, met vervolging, marteling en executies. Ze zien Hazari niet als échte moslims, hun vrouwen hoeven geen volledige lichaamsbedekking te dragen, bijvoorbeeld. Natuurlijk keurt de Taliban relaties met Hazari af. Er zijn vreselijke verhalen van kinderen die bij hun ouders werden weggehaald. Farzana’s ouders zijn allebei overleden toen ze nog jong was. Haar twee broers namen haar in huis, op voorwaarde dat ze voor hun vijf kinderen ging zorgen, koken en schoonmaken. Ze was min of meer een slaaf en mocht nauwelijks de deur uit. Ze moest zelfs binnenshuis haar onderarmen bedekken.’

Farzana:

‘De mensen gaan niet naar school, dat is het probleem. Ze leven dus zoals hun ouders het al deden en ontwikkelen zich niet verder. De zonen zien dat hun moeder niet naar buiten mag, dat is dan ‘normaal’. Ze dragen dat later hun eigen vrouwen op. Maar het is niet normaal en het heeft niets met Islam te maken’.

Saifudin:

‘Op een dag zag ik Farzana op de markt. De tweede keer dat ik haar zag, gaf ik haar een telefoontje, waarop ik haar kon bereiken. Ik vroeg haar toen of ze met me wilde trouwen. Eerst durfde Farzana niet. Later hebben we toch ergens afgesproken en heb ik mijn moeder gevraagd of ze met Farzana wilde praten. Dat gebeurde. Farzana heeft het geaccepteerd en is met mijn moeder meegekomen. We vluchtten samen, zonder iemand iets te zeggen en we zijn acht jaar onderweg geweest. Eerst liepen we een maand tot we Iran bereikten. Daarna liepen we door naar Turkije, waar familie van mij woont.

Vervolgens ging het met een bootje door naar Griekenland, waar we vijf jaar hebben gewoond. Nergens werden we als mens behandeld. We besloten nog verder te reizen.

Zo kwamen we terecht in het aanmeldcentrum in Ter Apel en later in verschillende AZC’s in het land. Overall voelden we ons negatief behandeld. Als we een arts nodig hadden werden de locatiemedewerkers boos en riepen dat we onze mond moesten houden. Later werden we als statushouders gekoppeld aan de gemeente Brummen en kwamen we terecht op de doorstroomlocatie in de Michaëlshoeve. Dat was in februari 2025.

Daar ontmoetten we Merve van de SWB. De eerste persoon die vriendelijk was en echt naar ons luisterde. Ze heeft ons ontzettend geholpen, ze was voor ons een baken van hoop.’

Merve:

‘Mijn werk als maatschappelijk begeleidster nieuwkomers bestaat in de eerste weken voornamelijk uit praktische zaken, zoals bemiddelen bij de woningstichting, artsen, de gemeente en schoolbezoek. Ook proberen wij het sociale netwerk te vergroten en maken we hen wegwijs in de gemeente. Daarnaast kunnen ze met juridische vragen bij mij terecht. Na een half jaar is dat meestal niet meer nodig. Dan kunnen ze heel veel zelf.’

Farzana:

‘Ik voel me zo vrij hier, in Afghanistan zat ik altijd binnen. Voor de toekomst zouden we graag kinderen willen. Ik heb de taalcursus al bijna afgerond, misschien kan ik aan het werk als naaister of kokkin. Saifudin zou graag treinconducteur worden. Wat jammer is, is dat zijn rijbewijs niet geldig is in Nederland. De taal blijft nog even een belemmering, omdat Nederlands een moei lijke taal is. Dus om een Nederlands rijbewijs te krijgen is er nog wel een weg te gaan.’

Saifudin:

‘We hebben totaal geen heimwee naar Afghanistan, het land is voor ons onleefbaar, de Taliban is verschrikkelijk. We hebben ook helemaal geen banden meer met Afghanistan. Geen familie of vrienden, met wie we nog contact zouden willen. In september kregen wij een woning in Eerbeek. We zijn ontzettend blij want nu kunnen we wat gaan doen. We kunnen naar school, we kunnen werken, we kunnen eindelijk een toekomst opbouwen. We gaan drie dagen per week naar Nederlandse les en ik werk de andere twee dagen.

Het is jammer dat er zo’n woningnood is, maar we hebben nog geen negatieve reacties gehad vanwege onze aanwezigheid. Met onze burens, links, rechts en aan de overkant hebben we heel goede contacten. Christendom en Islam naast elkaar hoeft helemaal geen probleem te zijn.’

We kunnen eindelijk een toekomst opbouwen

Begeleiding nieuwkomers

Merve Kar begeleidt nieuwkomers in de gemeente Brummen nadat zij een asielstatus hebben ontvangen. Deze begeleiding is gericht op inburgering en participatie het kan gaan om het vinden van een woning, werk of onderwijs. En het sociaal wegwijs raken in de nieuwe woonplaats. Kijk voor meer informatie op www.welzijnbrummen.org of neem contact op met Merve via m.kar@welzijnbrummen.nl

Alice Hilbers

Het is een soort dorpspleintje geworden

Sinds juni 2025 is er in verenigingsgebouw 't Oortveld in Empe een Repaircafé. Inmiddels is het veel meer dan dat. Een van de initiatiefnemers is Alice Hilbers.

‘In Empe en Tonden hebben we een gemeenschap met goede onderlinge banden, aandacht voor lief en leed, veel activiteiten en een rijk verenigingsleven. Vrijwel alle verenigingen hebben hun avonden in ‘t Oortveld. Ik ben altijd verrast hoe opgeruimd het hier is. Letterlijk, maar ook in de zin van de goede sfeer. Als je lid bent, kun je voor een heel schappelijk bedrag een ruimte huren. Tegelijkertijd komt er veel import hier wonen, zoals ikzelf. Toen we zeventien jaar geleden in Tonden kwamen wonen, legden mensen in de buurt direct contact en boden hulp aan. Die houding is er nog steeds, maar die is natuurlijk niet vanzelfsprekend. Als collega’s in de Kleine Kernen (dorpsraad Empe en Tonden) organiseerden Johanna van der Bijl en ik twee keer een avond rond ‘zorg en welzijn’. Om elkaar als dorpsgenoten hierover te ontmoeten en om nieuwe dwarsverbanden te leggen. Misschien kunnen we iets opzetten op dit gebied voor mensen die alleen thuiszitten, een soort buurthulp? Hoe kunnen we elkaar vinden als er iets nodig is? Misschien konden we verschillende appgroepen in kaart brengen? Er ontstonden allerlei praktische vragen en die hebben we even geparkeerd. Het belangrijkste was om eerst een platform hebben waarop we elkaar konden ontmoeten. Toen kwam het idee om een repaircafé te beginnen.

Al snel kwamen er zes mensen naar voren die het Repaircafé in de benen wilden helpen. Dat is nog een behoorlijke klus. Erwin van de SWB werd onze steunpilaar en inspirator. Hij had praktische tips op het gebied van subsidie en gaf ons telefoonnummers van mensen die ons verder konden helpen. In het begin waren Johanna en ik nogal aan het regelen. Erwin waarschuwde ons daarvoor. Als je wilt dat een initiatief slaagt, dan moet het van binnenuit komen,

uit de mensen zelf. Je moet de mensen steunen die het praktisch uitwerken, ook al hebben zij een andere insteek, of net wat andere ideeën. Zij zijn immers degenen die het doen! Als iets begint te lopen, wees daar dan blij mee. Ga niet op het ‘grote spektakel’ zitten wachten, maar ga met de mensen die er plezier in hebben aan de slag. Ter ondersteuning bood hij ons een ABCD training aan, voor mensen die iets op willen zetten in een buurt. Het was een eye-opener. Een simpele aanpak met veel effect. Bijvoorbeeld: Als je iets in het leven wilt roepen, ga je dan achter een bureau zitten en schrijf je een plan, of ga je naar de buurvrouw, drink je een kop koffie en praat je erover? Papier blijft papier en actie wordt meer actie. Ik weet nu: als ik iets wil, dan ga ik geen ingewikkelde mail opstellen, maar bel ik ergens aan. En ook: zorg ervoor dat het gezellig is. Een mand met mandarijnen en een schaal met zelfgebakken koekjes, of een pan soep geeft een feestelijk tintje en een sfeer van welkom. Begin 2026 komt er opnieuw een ABCD workshop, weer op initiatief van Erwin. Daar moet je echt naar toe, als je iets wilt opzetten in je buurt of wijk.

Het Repaircafé heeft het voordeel dat het steeds terugkomt. Mensen stappen makkelijk binnen met hun kapotte broodrooster. Of kledingstuk, want een paar dames met hun naaimachines zijn aangehaakt. Ter plekke repareren ze kleding en gordijnen. De energiecoach is erbij gekomen en de wethouder is hier regelmatig om politieke vragen te beantwoorden. Ook de bieb doet mee met een eigen tafeltje, voor als je een ICT-vraag hebt, bijvoorbeeld. Er is dus echt een team bezig, van vele markten thuis. Het is meer en vooral praktischer geworden dan wat we eerst dachten. Een soort dorpsplein. Mensen komen terug. Vooral ook omdat het hier zo gezellig is. Ze lopen ook al ‘gewoon’ binnen voor een kop koffie en een praatje. Zo komen we ook op het spoor van wat er leeft en het plan voor zorg en welzijn is inmiddels ook weer opgepakt.’

Een simpele aanpak met veel effect

Opbouwwerk
Opbouwwerk is bedoeld om mensen te ondersteunen bij het opzetten van activiteiten en initiatieven die de buurt verbeteren en de gemeenschap versterken. Dit kan iets groots zijn, zoals het repaircafé in Tonden, maar ook iets kleins zoals een buurtfeest of pubquiz voor jongeren. Wil jij net als Alice iets opzetten in je eigen wijk of buurt? Neem dan contact op met opbouwwerker Erwin via e.jonkers@welzijnbrummen.nl

Voor of na de boodschappen drinken we samen koffie

Maatjesproject

Niet voor iedereen is sociaal contact vanzelfsprekend. Met een maatje voorkom of doorbreek je sociaal isolement. Sociale contacten en samen activiteiten ondernemen staan bij het Maatjesproject centraal. Op zoek naar een maatje, of juist iets willen betekenen voor een ander in jouw buurt? Neem contact op via maatjes@welzijnbrummen.nl of bel 0575-561988

Annie Lentink en Claudia Copping

Een grote pot met kleine augurken

Annie en Claudia zijn sinds een jaar of vier 'maatjes'. Ze werden door de SWB aan elkaar gekoppeld.

Annie: 'Heel geleidelijk, het duurde ongeveer twintig jaar, ging ik steeds slechter zien. Op een gegeven moment kon ik geen boodschappen meer doen. Die deed ik altijd zelf en altijd bij dezelfde supermarkt. Op het laatst moest ik steeds geholpen worden door het personeel of door iemand die ik ervoor had gevraagd, of zelfs andere klanten. Dat wil je niet. En mijn dochter woont niet in de buurt. Toen dacht ik: ik ga een maatje vragen. Het is fijn om zelf je boodschappen te doen, dan blijf je in beweging en het is ook goed voor je hoofd. Anders zit ik maar de hele dag. Op mijn loepscherm, een heel groot vergrootglas, maak ik van tevoren een lijst. Dat lukt nog. En twee keer per maand gaan Claudia en ik boodschappen doen. We zijn wel een uur bezig, want ik heb een tas vol altijd.'

Claudia: 'En die lijst staat dan grotendeels op volgorde van de loop door de winkel, dat is heel fijn.'

Annie: 'Dat zit in mijn hoofd opgeslagen, omdat ik al zoveel jaar slecht zie. Als de winkel iets verandert, hebben we een probleem.'

Claudia: 'Ja, want Annie zegt: pak maar die muesli in die gele zakken, die links onderin staan. Je wilt niet weten hoeveel verschillende soorten er zijn! Of ze zegt: doe maar gewone chips, lekkere. Er staat wel vijf meter chips. En de augurken, je wilt een grote pot, maar met kleine augurken, want die moeten in een plakje worst passen. Dus ik zoek en vind.'

Annie: 'Wel fijn dat je dat doet, dat dóórzoeken, dat zou niet iedereen doen.'

Claudia: 'En hoe doe jij dat eigenlijk, de boodschappenlijst op volgorde?'

Annie: 'Ik ga er gewoon even rustig voor zitten. Ik bedenk het op volgorde. En soms bedenk ik later nog iets, dat komt dan wel onderaan te staan.'

Claudia: 'Toen ik in Eerbeek kwam wonen, wilde ik vrijwilligerswerk gaan doen. Ik kwam bij Hennita van de SWB terecht. Ik wilde aan iemand gekoppeld worden waarbij ik iets kon betekenen voor iemand, in een één op één contact, dus niet een inwisselbare koffieschenker bijvoorbeeld. En ik zocht daarbij ook iets vriendschappelijks. Hennita vertelde van het maatjesproject, waarbij het vaak om mensen gaat die weinig contacten hebben en ook geen familie in de buurt. Dan ga je koffiedrinken, spelletjes doen, een keer naar een film of theater, of naar een stad. In ons geval doen we boodschappen. Voor mij helemaal ok.'

Annie: 'Ja dat loopt goed met ons!'

Claudia: 'Ik had al ervaring met blinden, dat was een pré. En voor of na de boodschappen drinken we koffie en praten we uitgebreid bij.'

Annie: 'Ja dat is fijn, ik moet iemand hebben waar ik blind op vertrouwen kan. Het is heel fijn met Claudia. We gaan altijd vrolijk door de winkel.'

Zoë van Weperen

Je bent welkom en je hoort erbij

‘Drie jaar geleden, ik was toen 19, vroeg Fleur: een SWB jongerenwerker, of ik wilde helpen als figurant bij een spooktocht met Halloween. Ik kende nog niemand van jongerencentrum Base, maar het was gelijk goed en ik ben er nooit meer weggegaan. Dat heeft ook wel een duidelijke reden, want gedurende bijna mijn hele schooltijd werd ik gepest en daar vond ik eindelijk een groep waar ik me echt veilig voel, me niet hoeft te bewijzen en waar gezien wordt wie ik ben. Het is bijna een tweede thuis, gezellig en veilig. Soms ben ik down en dan ga ik daarheen en als ik wegga ben ik vrolijk, dan was het uiteindelijk toch een leuke dag. Hoewel ik inmiddels iets ouder ben dan de andere jongeren voegt het voor mij nog veel toe. Ik help ook vaak met de organisatie van activiteiten.

Base Brummen en Base Eerbeek zijn meerdere middagen en avonden per week open. Soms komen er vijf, soms tien jongeren. Groepen jongeren die eerst veel op straat waren, kunnen nu ergens naar toe en die komen ook. Maar ik denk dat er ook veel jongeren alleen thuiszitten en omdat ze alleen zijn, denken ze dat ze niet kunnen komen. De sociale media laten vooral zien dat jongeren met zijn allen dikke pret hebben. Als je dat niet hebt, denk je misschien dat het niet goed is met je. Ik vind het niet gek dat veel jongeren zich daardoor eenzaam en onzeker voelen. Ik zou zeggen, kom gewoon, dat is beter dan thuis eenzaam te zitten blijven. Je hoeft je niet aan te melden je kunt binnenlopen en je wordt er direct bij betrokken. Sowieso door de jongerenwerkers. Dan wordt er gezegd: hee, jou kennen we nog niet, wie ben jij? Jongeren hebben dat nodig, vooral in dit tijdperk. Iedereen wordt geaccepteerd. Het maakt niet uit wat je afkomst is of je seksuele voorkeur en ook al kom je alleen en zeg je helemaal niets, je hoort er gewoon bij, als je je maar normaal gedraagt. Je kunt gaan poolen, playstation spelen, karaoke, gewoon kletsen, of een gesprek hebben met een van de jongerenwerkers. Sjoerd, Omar, Jennifer, Fleur en Ziggy hebben echt interesse in ons. Als je wat vertelt, dan vragen ze er de volgende keer naar. Dan weet je dat het dus niet alleen is aangehoord, maar dat er ook geluisterd is. En als het een keer niet goed gaat en je wilt er niet over praten, dan is dat ook prima. Je bent dan in elk geval wel even afgeleid van de shit thuis of op school.

Het kan ook ellende voorkomen. Als je bijvoorbeeld erg eenzaam bent en er naar je verhaal geluisterd wordt, dan kan het net even wat hoop geven om te denken, we gaan nog maar even door, het komt misschien wel goed. Jongerenwerk is superbelangrijk.

We doen ook wel serieuze dingen. In het voorjaar van 2025 zijn we met een groep van 14 jongeren naar Polen gegaan, naar kamp Auschwitz. We gingen in twee gehuurde busjes, Sjoerd en Omar reden zelf. Stoer doen maakte heel snel plaats voor serieuze gesprekken. Dat één iemand een heel volk meekreeg om een bepaalde bevolkingsgroep te vernietigen! Voor veel jongeren heeft die reis hun leven veranderd.

Het is bijna een tweede thuis, gezellig en veilig

Ikzelf werk nu in de sector veiligheid en service op een treinstation in een grote stad. Graag zou ik doorgroeien naar de politie, want ik kan totaal niet tegen onrecht. De politie zorgt ervoor dat de wet: zo hebben we dat afgesproken en zo gaan we dat doen, gehandhaafd wordt. Maar daar gaat het me niet alleen om, dit werk is ook om te helpen. Je wilt niet weten hoeveel zorgcasussen we krijgen. Mensen die eenzaam zijn, helemaal in de put zitten of psychisch beschadigd, dan helpt een luisterend oor. Het gebeurt, ‘s avonds op het perron, dat ik wel een uur met iemand aan het praten, nou, vooral aan het luisteren ben. Na afloop hoor je, dat het fijn was. Iemand heeft alles een keer kunnen uitspreken en kan weer even verder. Met jongeren is het ook zo. Er schuilt veel meer achter jongeren dan hoe ze tegenwoordig worden neergezet. Maar dat moet je kunnen zien en je moet soms ergens doorheen kunnen prikken. Zodra je dat doet, dan weet je: Dit zijn de jongeren, die we nodig hebben.’

Jongerenwerk
Jongerenwerk biedt jongeren een veilige basis, ondersteunt persoonlijke ontwikkeling en versterkt preventie van jeugdzorg en jeugd GGZ. Dit doen onze jongerenwerkers via individuele begeleiding, groepsactiviteiten en ons jongeren-centrum: de Base (Händelstraat 45B in Eerbeek en Plein 5 in Brummen). Meer weten? Neem contact op met Sjoerd via s.botschuyver@welzijnbrummen.nl of 0575-561988. Instagram @basejongerenwerk of Facebook Sjoerd Jongerenwerk Swb.

Activiteiten bij de SWB darts

Zin in iets nieuws, maar geen idee wat je wil? Werp een klein voorwerp omhoog (niet te hard!) en kijk waar het landt op dit dartbord met activiteiten van de SWB!

Landt het voorwerp op een activiteit die jou aanspreekt? Bel dan 0575-561988 om te informeren naar de mogelijkheden om mee te doen.

Staat er niets tussen wat jou aanspreekt? Wij organiseren nog veel meer activiteiten! Meer weten? Kijk op www.welzijnbrummen.org of www.doemeeinbrummen.nl

Sylvia Schouten

Nou, zei Willem, ik mail ze wel even

‘Vijftien jaar geleden ben ik hier vanuit Den Haag komen wonen. Ik was dertig jaar bedrijfsleider geweest van drie cafés in Rotterdam, had een prima salaris en een eigen appartement. Ik was getuige van een criminele daad en daarna werd ik bedreigd. Mijn huis werd in brand gestoken. Ik was alles kwijt behalve de kleren die ik aanhad. Van de recherche mocht ik de Randstad niet meer in. Een jaar lang zwierf ik rond in Oost-Nederland, van onderduikadres naar onderduikadres. Toen was ik er klaar mee. Met mijn ogen dicht heb ik op een landkaart een plek aangewezen, dat was Eerbeek. Ik kreeg al snel het huis waar ik nog steeds in woon, in een leuke volksbuurt, maar ik zat diep in de problemen. Een jaar lang had ik geen rekeningen kunnen betalen, want ik kon toen geen uitkering aanvragen. Hypotheek, ziektekostenverzekeringen,

gasaansluiting, telefoonabonnement, alles liep natuurlijk wel door. Ik had regelmatig deurwaarders op de stoep, de schuld was na een jaar opgelopen tot bijna drie ton. Er was een rechtszaak tegen de brandstichter, als ik die zou winnen zou er ruim twee ton van mijn schuld afgaan, wat inderdaad gebeurde, maar een ton is nog veel.

Willem van de Bilt van de SWB en ik brachten al mijn schulden in kaart. Via de Wet Schuldsanering Natuurlijke Personen kwam ik drie jaar onder curatele te staan. Ik hield dertig euro per week over. Gelukkig was er de voedselbank. In het begin wilde ik er geen gebruik van maken, maar ik moest over mijn trots heen stappen. Na die drie jaar werd de resterende schuld kwijtgescholden en kon ik mijn leven weer oppakken.

Vervolgens kwam ik ergens te werken. Na een tijdje werd ik onterecht beschuldigd van diefstal. Men geloofde mij niet, ik werd kwaad en ben weggegaan, daarna werd ik op staande voet ontslagen. Ik kreeg een maand boete, dat wil zeggen een maand geen uitkering en als je geen spaargeld hebt is dat veel. Toen kwam ik weer bij Willem terecht, van de SWB. Willem doet voor mij wat ik niet kan. Want hoe gaan die dingen? Ik kreeg een brief van een deurwaarder. Ik belde en vertelde wat mijn situatie was, wat mijn inkomen en mijn vaste lasten waren en vroeg of er een regeling getroffen kon worden. Nee, zei die deurwaarder, dat kan niet. Ik ging ermee naar Willem in het Tjark Rikscentrum. ‘Nou’, zei Willem, ‘ik mail ze wel even’. En het werd achter elkaar geregeld.

Daarna kreeg ik een baan in Apeldoorn, als portier. Helaas werd mijn contract niet verlengd, ik moest WW aanvragen, maar dat kon pas nadat mijn ontslag was ingegaan. Toen ik na mijn werk mijn fiets wilde pakken, werd ik op het bedrijfsterrein door een busje aangereden. Ik was in de veronderstelling dat ik in de ziektewet zat. Maar nee, men vond dat het buiten werktijd was gebeurd en dus een privékwestie was.

Steunpunt Geld en Administratie

Het kan soms lastig zijn om rond te komen. Inzicht in je inkomsten en uitgaven kan helpen om betalingsproblemen te voorkomen. En misschien heb je wel recht op toeslagen, aanvullende bijstand of bijzondere bijstand. Bij het Steunpunt Geld en Administratie kun je terecht voor hulp bij allerlei financiële en administratieve zaken. Kom zonder afspraak langs op onze inloopochtend op dinsdagochtend in het Tjark Riks Centrum Eerbeek en woensdagochtend op Plein 5 in Brummen (9:00 tot 12:00). Of neem contact op via w.vandebilt@welzijnbrummen.nl of bel 0575-561988

Hun woord tegen het mijne. Ik zat weer zonder inkomen en moest met spoed mijn vakantiegeld aanvragen om rekeningen te betalen. Uiteindelijk zat ik drie maanden zonder inkomen en liepen de schulden weer op. Willem hielp me er uit.

En toen mijn hond Soof geopereerd moest worden, heeft hij geregeld dat de rekening betaald werd door Stichting Tineke Hut. Ik heb veel te danken aan Willem en zijn engelengeduld. Ik ben echt niet makkelijk, maar hij weet hoe hij me aan moet pakken. Meestal laat hij me even uitrazen, dan zegt hij: Ben je klaar? en gaan we aan het werk. Hij weet dat ik gefrustreerd ben, waarom moet alles zolang duren? Natuurlijk zijn er fraudeurs, dat weet ik ook wel. Maar nu moet iedereen daar onder lijden. De instanties luisteren niet naar mensen, dus als je schulden hebt: Ga naar de SWB. Want zij krijgen deuren open, die wij als burger niet openkrijgen, vooral bij deurwaarders.

Ik voel me thuis in Eerbeek en heb mijn rust gevonden. Als iemand zegt: mis je de zee niet, dan zeg ik: ik heb hier de bossen. En ik doe vrijwilligerswerk, voor de dierenbescherming. Ik train honden. Vooral angsthonden.’

Ik heb veel te danken aan Willem en zijn engelengeduld

*Dit soort
dingen
maken mijn
leven veel
leuker*

Henny Bleumink

Van stil blijven zitten word je niet goed

Henny (81) stond samen met haar man tientallen jaren met hun kaashandel op de markt. Het jaar rond, vijf dagen per week. Ze wilden stoppen met 65 jaar om tijd te hebben voor andere dingen. Toen het zover was, overleed haar man plotseling. Henny pakte daarna verschillende activiteiten in haar woonplaats Hall op. Een aantal daarvan wordt door de SWB georganiseerd.

‘Elke dinsdag is er koffieochtend, in buurthuis de Wheme. Tussen 10 en 12 uur kan iedereen gewoon binnenlopen. Ik ben een van de dames die koffie zet, dat doen we om de beurt. We hebben een vaste groep die erop afkomt, tussen de zes en twaalf mensen. Er komt eigenlijk geen aanwas, jammer, want het zou leuk zijn wat nieuwe gezichten tegen te komen. Eens in de zoveel tijd komen de schoolkinderen spelletjes doen. Memory, Ganzenborden en Mens erger je niet. Dat is extra gezellig en heel goed voor het brein.

Op vrijdag, om de week, is er koersbal, ook in de Wheme. Dat is hartstikke leuk, ik sla het nooit over. We spelen tegenwoordig met ongeveer veertien mensen. Het lijkt wat op jeu de boules, maar de bal is niet helemaal rond, die kan soms een andere koers kiezen dan je dacht, daarom heet het ook koersbal. Ik heb al zes of zeven keer de beker gewonnen, iemand anders mag hem ook wel, maar ja, ik ga er niet expres naast gooien.

Samen eten doe ik ook, dat is elke laatste donderdag van de maand. Voor €9.50 kun je aanschuiven en krijg je drie gangen met koffie toe. We hebben mensen uit

Eerbeek en Brummen, helaas nog maar weinig mensen uit Hall. Ik denk dat veel ouderen niet durven. Maar het is gewoon gezellig!

Op de markt was ik ook altijd onder de mensen, misschien dat ik daarom al die activiteiten zo leuk vind. Ik doe altijd wat en als ik niks doe, brei ik sokken. Als je stil blijft zitten, daar word je niet goed van. Met de kerk schoonmaken ben ik wel gestopt, toen ik een herseninfarct kreeg. Maar zodra het kon ben ik weer gaan koersballen en koffiezetten. Voor Stichting Ouderenwerk Hall doe ik ook wel dingen, broodjes smeren voor de dag van de ouderen en prijsjes maken voor de bingo bijvoorbeeld. De ene dag ben ik beter dan de andere dag, soms doe ik even rustig aan.

Onlangs heb ik nieuwe overburen gekregen. Toen ze kwamen, heb ik direct naar ze gezwaaid en meteen kennis gemaakt. Hun kinderen komen nu tekeningen brengen en als de familie op vakantie is, geef ik de poes eten. Dit soort dingen maken mijn leven veel leuker.’

Sociaal Cultureel Werk

Stichting Welzijn Brummen organiseert naast koffiemomenten, koersbal en Samen Eten nog veel andere gezellige activiteiten op Plein 5 in Brummen, Tjark Riks Centrum in Eerbeek, de Wheme in Hall en 't Oortveld in Empe. Kijk voor een overzicht van de activiteiten en waar je je aan kunt melden op www.welzijnbrummen.org/informatie-over-activiteiten.

Welzijn op Recept

Welzijn op Recept helpt mensen bij het vinden van een activiteit binnen de gemeente die bij hen past. Dit kan bij een van onze eigen activiteiten zijn, zoals Jan, maar ook het doen van vrijwilligerswerk, een sport beoefenen of iets anders. Als je het spannend vindt kan er iemand met je mee gaan voor de eerste keer. Benieuwd of wij iets voor je kunnen betekenen? Bel Mette of Annette via 0575-561988.

Jan Zwiep Gewoon de stap zetten en langskomen

Op dinsdagmiddag is het in het Tjark Rikscentrum in Eerbeek gezellig druk. In de kantine zitten een kleine twintig mensen aan de koffie. Er staan twee sjoelbakken op tafel, het getik en gepraat is niet van de lucht. In de zijkamer staan twee biljarttafels, waaraan zes heren zich vermaken. In de andere zijkamer is het wat stiller, hier wordt door twee groepen rummikub gespeeld. Jan Zwiep is daarbij bijna altijd van de partij.

‘Mijn vrouw en ik woonden op Urk. Nadat zij was overleden ben ik in het voorjaar van 2024 verhuisd naar Eerbeek, waar ook mijn zoon woont. Ik was hier echt een vreemde eend in de bijt. Niet dat ik me verveelde, maar ik was wel vaak alleen.

Via de huisarts kwam ik in contact met Annette van de SWB. Ze kwam een keer langs om kennis te maken en te praten. Ze vroeg of ik het leuk zou vinden om samen met anderen op woensdagmiddag te lunchen op het Tjark Rikscentrum. Ik voelde daar wel voor, want ik wilde mensen leren kennen. Annette was er die eerste keer zelf bij en ik werd direct goed ontvangen, ook door de begeleiding. Je stelt je voor en de mensen willen weten waar je vandaan komt en wat je in je leven hebt meegemaakt. Ze vinden dat ik heel snel ben ingeburgerd. Ik kan mezelf ook makkelijk geven en ik ben een prater.

De eerste stap was dus samen lunchen, toen kwam het dineren erbij, op dinsdagavond. Het is ongeveer van vijf uur tot half zeven. De groep is gemiddeld twintig man groot. Je moet je wel opgeven. Er wordt heel lekker voor ons gekookt en wij dekken de tafel. Later kwam de spelmiddag erbij om half drie, ook op dinsdag. Ik begon met sjoelen, maar op een gegeven moment kwamen er dames die wilden rummikuppen. Dat ligt me wat meer. Op een gegeven moment kwam er nog een tweede groep bij, er komen trouwens regelmatig nieuwe mensen bij.

Op maandagochtend hebben we koffiedrinken, dat is ook gezellig en wordt altijd goed bezocht. En dan heb ik nog op donderdagmiddag zingen met elkaar. We zingen liedjes die op onze weg komen. Van de SWB is er een begeleider: Lucy, die speelt gitaar. Ze roept: wie weet er nog een mooi liedje? Je krijgt er ook nog koffie en thee bij. Het kost, net als de spelmiddag, maar 1.50 inclusief de koffie. De lunch is 2.50 en het avondeten 5 euro.

Al met al ben ik dus vaak te vinden hier. Ik ben een van de jongsten en ik woon op vijf minuten fietsen hiervandaan. Gelukkig kan ik goed fietsen, dus ik maak ook graag een rondje nationaal park, op de fiets met ondersteuning.

Ik kom uit een dorp en woon nu ook weer op een dorp. Je komt dezelfde dingen tegen. Ik voel me hier echt op mijn plek en mis Urk niet, want ook in Eerbeek leeft men onderling, in positieve zin. Ik kwam van de week te voet hier naartoe en onderweg kwam ik de postbode tegen. Zij is ook vrijwilliger in

Niet dat ik me verveelde, maar ik was wel vaak alleen

Er wordt hier zó veel gedaan voor ouderen. Tegen mensen, die net als ik een beetje veel alleen zitten, zou ik zeggen: gewoon de stap zetten en een keer langskomen. Naderhand, op straat of in de winkel, kom je die mensen dan weer tegen en dan maak je even een praatje. Dat is leuk. De begeleiding is ook altijd heel interessant: hoe was je week en heb je nog gefietst? En je hebt geen verplichtingen, maar als je niet komt, moet je je wel even afmelden, anders gaan ze zich zorgen maken.’

